

Sikemből jussunk tovább Bételbe!

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2022. december 7-én

<https://www.ekklisiaoradea.ro/uploads/20221207-RaduGavrilut5.mp3>

1Mózes 35,1-15: „Isten ezt mondta Jákóbnak: Kelj fel, eredj föl Bételbe, és ott telepedj le! Csinálj ott oltárt Istennek, aki megjelent neked, amikor bátyád, Ézsau elől futottál. Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Vessétek el az idegen isteneket, akik nálatok vannak, tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok másik ruhát. Azután keljünk fel, és menjünk föl Bételbe, hogy oltárt készítssek ott Istennek, aki meghallgatott engem nyomorúságom napján, és velem volt az úton, amelyen jártam. Átadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind és füleikből a függőket. Jákób pedig elásta azokat a Sikemnél álló tölgyfa alatt. És elindultak, de Isten rettentése volt a körülöttük való városokon, ezért nem üldözték Jákób fiait. Eljutott azért Jákób és a vele levő egész sokaság Lúzbába, azaz Bételbe, amely Kánaán földjén van. Ott oltárt épített, és Él-Bételnek nevezte a helyet, mert ott jelent meg neki Isten, amikor a bátyja elől futott. És meghalt Debóra, Rebeka dajkája, és eltemették Bétel mellett, egy tölgyfa alatt, amelyet a „sírás cserfájának” neveztek el. Isten pedig ismét megjelent Jákóbnak, miután Paddan-Arámból visszajött, és megáldotta őt. Ezt mondta neki: A te neved Jákób, de ne nevezzenek többé Jákóbnak, hanem Izráel legyen a neved. És Izráelnek nevezte. És ezt mondta neki Isten: Én vagyok a mindenható Isten, növekedjél és sokasodjál! Nép és népek sokasága legyen tőled, és királyok származzanak ágyékodból. És a földet, amelyet Ábrahámnak és Izsáknak adtam, neked adom, utánad pedig a te magodnak. És fölment tőle Isten azon a helyen, ahol szólt vele. Jákób pedig emlékoszlopot, egy kőoszlopot állított azon a helyen, ahol szólt vele, és italáldozattal áldozott azon, és olajat öntött rá. Jákób tehát Bételnek nevezte azt a helyet, ahol Isten szólt vele.”

Ma olvastam, nem ezzel a témával, hanem általánosságban véve azzal a munkával kapcsolatban, amelyet az Úr ma végez, hogy helyreállítsa a kezdeti dolgokat. János a leveleiben nagyon sokszor megemlíti ezt: „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”. És látom, hogy azok, akik megtérnek az Úrhoz, és valóban megtapasztalják az Urat az életükben, kijelentésük is van az Úrról, és örülnek az Úrral való közösségnek, valóban áldottak. Ezt a helyet pedig, ahol valakinek közössége van az Úrral, **Sikemnek** nevezhetjük. Sok áldása van ennek a helynek. Amint azonban ebből a szövegből is láttuk, hogy miután Jákób megtapasztalta ezt a helyzetet a 32. fejezetben, az első, amit az Úr mondott neki, az volt, hogy menjen fel Bételbe. Bétel jelentése: **Isten háza**.

Áldás az, ha megtapasztalhatjuk az Urat, és láthatjuk Őt, és örülhetünk az Úrnak és a Vele való közösségnek, van azonban még egy lépés előbbre: hogy örüljünk az Úrnak a testvérekkel való közösségben. Az Efézus 4-ben ezt olvassuk, 1-3: „Kérlek azért titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok elhívásotokhoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal és szelídséggel, türelemmel, viseljétek el egymást szeretetben, és igyekezzetek megtartani a Szellem egységét a béke kötelékében.”

2Péter 1,3-8: „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való az ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígérettel ajándékozott meg bennünket, hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve azt a romlottságot, amely a kívánság miatt van a világban. Éppen ezért minden igyekezettel azon legyetek, hogy a ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt, az erényhez ismeretet,

az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz türelmet, a türelemhez kegyességet, a kegyességhez testvériességet, a testvériességhez szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.”

Tehát, ahogy láthatjuk: a hitben jócselekedet (erény), a jócselekedetben ismeret, az ismeretben mértékletesség, a mértékletességben (önuralomban) türelem, a türelemben kegyesség, a kegyességben pedig testvérszeretet, *filadelfia*, és a testvérszeretetben *agapé*. Láttuk a Jelenések 2-3-ban felsorolt gyülekezeteket, és az Ige csak egyet nevez közülük Filadelfiának, ami testvérszeretetet jelent.

A testvérszeretet nem egyszerű dolog. Nem úgy van, hogy találkozom szimpatikus testvérekkel és szeretjük egymást, és én azt hiszem, már tudom, mit jelent a testvérszeretet. A testvérszeretet az érzelmekhez kötődik. De ezek az érzések, amelyekről itt szó van, olyan érzések, amelyek a Szellem vezetése alatt állnak. Nem pusztán annyiról van szó, hogy kedvelek valakit. Ez sokkal több.

Én hiszem, testvérek, hogy a többsége azoknak, akik megtérnek az Úrhoz, nem léptek túl a sikemi fázison. Akik eljutottak **Sikembe**, olyan emberek, akik megtapasztalták az Urat. Nem világi emberekről beszélek, hanem olyanokról, akik valóban meglátták, kicsoda az Úr. Meglátták, hogy az Úr miként emelte föl, bátorította, fegyelmezte, szerette őket. **Bétel** azonban más. Láthatjuk az életet egy tagban, de hogy meglássuk a életet a testben, ez sokkal több ennél. Hogy elfogadjam, én is csak egy tag vagyok a testben, és nem több. Ahhoz pedig, hogy működni tudjak, szükségem van a többi taggal való közösségre. Ha az Úr megnyitja a szemeinket, és meg tudjuk látni ezt, akkor áldásban lesz részünk.

1János 2,9-11: „Aki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti a testvérét, az a világosságban marad, és nincs benne megbotrántoztató, aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van, a sötétségben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.”

3,10-12: „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, az nincs Istentől, és az sem, aki nem szereti a testvérét. Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást. Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt, és meggyilkolta a testvérét. És miért gyilkolta meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszok voltak, a testvére cselekedetei pedig igazak.”

3,14-19: „Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a testvéreinket. Aki nem szeret, a halálban marad. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete őbenne. Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk: ezért mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a testvéreinkért. Akinek megvan a megélhetése a világban, de elnézi, hogy a testvére segítséget szenved, és bezárja előtte a szívét, hogyan maradhat meg abban Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal. Erről ismerjük meg, hogy az igazságból valók vagyunk, és ebben nyugszik meg szívünk előtte.”

4,7-13: „Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent, mert Isten szeretet. Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy az ő egyszülött Fiát küldte el Isten a világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk. Arról ismerjük meg, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Szelleméből adott nekünk.”

4,16-21: „És mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk,

hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga testvérét is.”

Filadelfia testvérszeretetet jelent. E testvérszeretetnek pedig meg kell mutatkoznia, és láthatónak kell lennie az emberek előtt. Akkor fogják ezt a testvérszeretetet látni, mikor jön egy krízis, egy helyzet, amikor a dolgok már nem úgy mennek, mint addig, és akkor derül ki, valóban tudjuk-e, mi a testvérszeretet. Mert a testvérszeretetet előtt az Ige nyolc dolgot sorol föl Péter második levelében, és a testvérszeretetet ez a szó előzi meg: mértékletesség, illetve önuralom. De ez az önuralom nem azt jelenti, hogy ezt mi tesszük. Ez az önuralom, amiről itt olvasunk, a Szellem gyümölcse. A Szellem az, aki munkálkodik. És így történik, hogy túl tudunk lépni saját magunkon, lemondunk önmagunkról, és szeretjük egymást.

Ebben az életben, amit az Úrtól kaptunk, nem csak annyi van, hogy tudjuk: amikor újonnan születünk, bennünk lett ez az élet. Mikor ez az élet bennünk lett, akkor történt valami: többé már nem tudunk ugyanabba az irányba menni, amerre addig mentünk. Mielőtt megtértem az Úrhoz, nagyon sok barátom volt. Mikor iskola volt, akkor nem foglalkoztam más dolgokkal, de mikor vakáció volt, akkor reggeltől estig a barátok, a sport. Nagyon szerettem sportolni, és sportolni nem lehet egyedül, mert nem az atlétika volt a kedvencem. Sport másokkal együtt. És mikor az Úr kezdett megvizsgálni, nem gondolkodtam azon, mi lesz, mi fog történni, vajon mit fogok csinálni. De azon a napon, mikor a mennyei világosság felragyogott, egyszerűen megláttam, hogy más irányba kell mennem. Nem hadakoztam a barátaimmal, egyszerűen nem akartam már velük menni. Nem azt jelenti, hogy onnantól nem szerettem a sportot, de egyszerűen már nem kerestem azt a társaságot. Egyszerűen az, ami volt, elmúlt, vége lett.

Tehát ez az élet ilyen, hogy egyszerűen odavonz bennünket egymáshoz. Azt szeretném kérdezni: Vajon minden körülmények között vonz? Mit gondoltok? Egy testvér azt mondta: ha van egy iránytűd, és leteszed az asztalra, az az iránytű északra mutat. De ha az a mágneses tű kölcsönhatásba kerül egy másik mágneses térrel, az iránytű már nem észak felé fog mutatni, hanem valami más irányba! Normális esetben, ha az életünk világos, és az Úrral járunk, akkor ez az élet egyszerűen afelé vonz, hogy együtt legyünk. Ha azonban az életünkben valamilyen zavar van, akkor eltérünk más irányba. Például lehet, hogy szeretünk egyedül lenni, nem léptük túl még azt a fázist, amit Sikemnek nevezünk.

Nekem szükségem van a többi testvérré. Szükségem van arra, hogy ők korlátozzanak. Szükségem van arra, hogy megtanuljam, miként kaphatok bátorítást általuk. Egyszer, mikor Telkibe mentem, a cigány testvérekhez, már nem emlékszem miért, de eléggé megterhelt voltam ahhoz, hogy szólhattam volna ott bármit. De mennem kellett, mert gyülekezeti alkalom volt. És az úton imádkoztam: Uram, én ma semmit nem tudok mondani ott a testvéreknek, de kérlek Téged, hogy adj nekem felüdülést ott közöttük! És mikor megérkeztem, a testvérek elkezdtek beszélni az Úrral való tapasztalataikról. Miközben pedig beszéltek, és elmondták hogyan tapasztalták meg az Urat, azt vettem észre, hogy felüdülok, és eltűnik az a köd, ami felettem lebegett. És megláttam azt, hogy az Úr felüdíthet ezek által a testvérek által. Mi azt gondoljuk, hogy ha jön X vagy Y, csak ők tudnak felüdíteni. De a valóság más. Az Úr fel tud üdíteni bárki által.

Függünk kell a testvérektől; a testben korlátozva vagyunk. Lehet, hogy azt szeretnénk, értékeljenek minket, hogy mi legyünk a test, de mi nem vagyunk a test, mi csak tagok vagyunk.

Tehát, testvérek, van egy újabb szakasz előre: hogy **kijöjjünk Sikemből, és továbbmenjünk Bételbe**. Isten házában más szabályok vannak. Sikemben megtapasztalhatjuk az Urat, de nem tudjuk

megtapasztalni Bételnek, Isten házának Istenét! És emiatt egy plusz lépést jelent ez, mert itt, ahogy közeledünk az Úrhoz, megláthatjuk az Ő jelenlétét a test tagjaiban. Haszonélvezői lehetünk az ő szolgálatuknak olyan mértékben, amilyenben ezek a testvérek alárendelik magukat az Úrnak. Nagyon nehéz, mert mi egyes testvéreket értékelünk, másokat nem, mert ezekkel a földi szemekkel nézzük, és nem tudjuk úgy látni őket, amiképp az Úr látja. Az Úr értékeli őket. Nekünk is értékelnünk kell őket.

Ha valóban szeretnénk megtapasztalni mit jelent a test, mit jelent a Szellem egysége, akkor meg kell tanulnunk, mit jelent a teljes alázat, szelídség, hosszútűrés, az egymás szeretetben való elhordozása. Akkor egyszerűen szeretünk, és ez a normális, mert Ő előbb szeretett minket. Szeretni a testvéreket, nem azért, akik most, hanem azért, amivé lesznek. Ez valami több Sikemhez képest. És tudjuk, milyen ígéretet adott az Úr a filadelfiai gyülekezetnek, ahol a testvérek szerették egymást. Vissza kell térnünk ide! Nem csak azokat kell szeretnünk, akik úgy gondolkoznak mint mi, akik velünk együtt gyűlnek össze. Akikkel összeszoktunk, azoknak a hibáit el tudjuk viselni, de mikor más testvérekről van szó, ott sokkal szigorúbbak vagyunk. Testvérek, ez nem helyes. A testvéri szeretet teljesen más. Meg kell tanulnunk ezt.

Tehát Sikem nagyon jó, és át kell mennünk rajta, ahogy Jákób is tette. De miután megtapasztalta azt az ütést és a lelke megszabadult, azután minden körülményben, ami csak volt, ő az Úrra kellett hallgatnia, hogy hova menjen azután. Addig oda ment, és azt csinált, amit akart, de azután Isten azt mondta neki: „menj fel Bételbe és telepedjél le ott, és csinálj ott oltárt amaz Istennek, aki megjelent néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala.”

Testvérek, én meg vagyok győződve, hogy nincs tökéletes gyülekezet, és mi sem vagyunk tökéletesek. És nem könnyű megtanulni bizonyos dolgokat másokkal együtt. De nem ez a probléma. A probléma az, hogy mindannyiunknak a saját helyünkön kell tanulnunk. Én egyet tudok: Szeretnem kell a testvéreket. Senki sem tud megakadályozni abban, hogy ezt tegyem. Meg akarom tanulni szeretni a testvéreket úgy, ahogy vannak. Ahogy az Úr sem személyválogató, úgy tudjak én is közeledni mindenkihez, tudjak szeretni mindenkit. És ha találkozom egy testvérrel, aki lehet, hogy teljesen másképp gondolkozik, mint én, tudjam őt szeretni, tisztelni. Ez Filadelfia: testvérszeretet. Ahogy mondtam, akikkel együtt vagyunk, azokat elviseljük, elfogadjuk, de akik nem velünk gyűlnek össze? Kiváltság az, ha olyanokkal találkozhatunk, akik nem úgy gondolkoznak, mint mi, mert alkalmunk van tanulni valamit. Testvérek, mikor találkoztok egy testvérrel, aki másként gondolkozik, tartsátok ezt kiváltságos alkalomnak. És ne kezdjétek el olyan dolgokról beszélni, amelyek szétválasztanak bennünket, hanem inkább olyan dolgokról, amelyek egyesítenek. És tudjuk megtapasztalni, mit jelent szeretni a testvéreket. „Menj fel Bételbe és telepedjél le ott!” Lakozzunk ott, és áldásként leszünk mások számára. Ámen.